

7.9.2022

FÖRSLAG TILL STATSRADETS FÖRORDNING OM SVAVELHALTEN I TUNG BRÄNNOLJA OCH LÄTT BRÄNNOLJA

1 HUVUDSAKLIGT INNEHÅLL

Genom den föreslagna statsrådsförordningen föreskrivs det om svavelhalten i tung brännolja och lätt brännolja.

Förordningen föreslås upphäva den gällande förordningen om svavelhalten i tung brännolja och lätt brännolja (413/2014). I likhet med den gällande förordningen grundar sig den föreslagna förordningen på Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/802 om att minska svavelhalten i vissa flytande bränslen, nedan *svaveldirektivet*.

Innehållet i den föreslagna förordningen motsvarar i huvudsak den gällande förordningen. Kraven i fråga om svavelhalten i tung brännolja och lätt brännolja ändras inte i förslaget. De viktigaste ändringarna jämfört med den gällande förordningen har att göra med förordningens bestämmelser om tillsyn och om lämnande av information till myndigheterna. De rapporteringsskyldigheter som åläggs tillverkare och importörer av tung brännolja och lätt brännolja samt miljötillståndspliktiga verksamhetsutövare som använder tung brännolja stryks som onödiga. I fortsättningen svarar Finlands miljöcentral för att uppgifterna om bränsleprover lämnas till Europeiska kommissionen samt för de åtgärder som ska vidtas om de skyldigheter som avses i förordningen inte fullgörs. Tullens roll som den instans som utarbetar provtagningsplanen, ansvarar för provtagningen och analyserar proverna ändras inte. Dessutom uppdateras förordningens hänvisningsbestämmelser.

Avsikten är att förordningen utfärdas med stöd av 216 § 2 mom. och 218 § 1 mom. i miljöskyddslagen (527/2014). Förordningen avses träda i kraft i november 2022.

2 NULÄGE OCH BEHOV AV REFORMERING

Svaveldirektivets bestämmelser om svavelhalten i tung brännolja och lätt brännolja har genomförts genom statsrådets förordning om svavelhalten i tung brännolja och lätt brännolja.

I den föreslagna förordningen har det ansetts nödvändigt att förtydliga de kontrollskyldigheter som hänför sig till svavelhalten i tung brännolja och lätt brännolja samt de bestämmelser som hänför sig till myndigheterna. Dessutom har det ansetts ändamålsenligt att förenhetliga förordningens bestämmelser om tillsyn samtidigt med de bestämmelser som hänför sig till tillsyn och myndigheter i statsrådets förordning om kvalitetskraven på motorbensin, dieselolja och vissa andra flytande bränslen (1206/2010, nedan *förordningen om kvaliteten på drivmedel*). Miljöministeriet och Tullen har 2002 ingått avtalet YM45/481/2002 om provtagning och om att lämna uppgifter till kommissionen i enlighet med förordningen om kvaliteten på drivmedel och förordningen om svavelhalten i tung brännolja och lätt brännolja (413/2014). Avtalet har varit nödvändigt för att möjliggöra bränsleprovtagning på ett vederbörligt sätt i Finland och för att kunna överlämna de analyserade resultaten till kommissionen. Avtalet är dock inte längre nödvändigt, eftersom anslag för provtagning redan

2013 har anvisats direkt till Tullens anslagsmoment och det föreskrivs om andra myndighetsuppgifter i lagstiftningen. Det finns endast behov för att i denna förordning införa bestämmelser om lämnandet av uppgifter om provtagningsresultaten till Europeiska kommissionen, och dessutom preciseras det i motiveringspromemorian att utarbetandet av en provtagningsplan är en del av Tullens provtagningsuppgifter. Därefter kan avtalet mellan miljöministeriet och Tullen konstateras ha upphört.

3 FÖRSLAGETS INNEHÅLL

De viktigaste förslagen

Den föreslagna förordningen innehåller bestämmelser om krav på svavelhalten i tung brännolja och lätt brännolja och om myndighetsuppgifter i samband med dessa. Den föreslagna förordningen motsvarar innehållsmässigt i huvudsak den gällande förordningen. De viktigaste förändringarna jämfört med den gällande förordningen hänför sig till bestämmelserna om myndigheternas behörighet och om lämnande av uppgifter till myndigheter. I förslaget avlägsnas de rapporteringsskyldigheter som gäller tillverkare och importörer av tung brännolja och lätt brännolja samt miljötillståndspliktiga verksamhetsutövare som använder tung brännolja som onödiga. Tullens roll som ansvarig för provtagning och analysering av proverna ändras inte. I fortsättningen ansvarar Finlands miljöcentral för att lämna uppgifterna om bränsleproverna till Europeiska kommissionen samt för övervakningen av efterlevnaden av förordningen. I fortsättningen har närings-, trafik- och miljöcentralen inga uppgifter i avslutning till bestämmelserna om svavelhalten i lätt brännolja och tung brännolja.

Specialmotivering

1 §. *Tillämpningsområde.* Den föreslagna paragrafen grundar sig på artikel 1 i svaveldirektivet och motsvarar i sak 1 § i den gällande förordningen. Hänvisningen till förordningen om kvaliteten på drivmedel i den gällande förordningen uppdateras.

2 §. *Definitioner.* Den föreslagna paragrafen grundar sig på artikel 2 i svaveldirektivet.

I 1 mom. 1 och 2 punkten föreskrivs definitioner av lätt brännolja och tung brännolja genom hänvisning till definitionerna av lätt brännolja och tung brännolja i lagen om punktskatt på flytande bränslen (1472/1994). Definitionerna av tung brännolja och lätt brännolja ändras till sin utformning men inte till sitt sakinnehåll jämfört med definitionerna i den gällande förordningen.

Definitionen av lätt brännolja i 2 § i lagen om punktskatt på flytande bränslen motsvarar till sitt innehåll (ordalydelsen avviker) definitionen av dieselbrännolja i artikel 2 b i svaveldirektivet. I Finland används den etablerade benämningen lätt brännolja för dieselbrännolja. Enligt svaveldirektivet avses med dieselbrännolja

- i) alla petroleumbaserade flytande bränslen, exklusive marina bränslen, som omfattas av KN-nummer 2710 19 25, 2710 19 29, 2710 19 47, 2710 19 48, 2710 20 17 eller 2710 20 19, eller
- ii) alla petroleumbaserade flytande bränslen, exklusive marina bränslen, som till mindre än 65 volymprocent (inklusive förluster) destillerar vid 250 °C och som

till minst 85 volymprocent (inklusive förluster) destillerar vid 350 °C enligt ASTM D86-metoden.

Enligt artikel 2 b i svaveldirektivet omfattas dieselbränslen och bränslen som används i mobila maskiner och jordbrukstraktorer enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/70/EG om kvaliteten på bensen och dieselbränslen och om ändring av rådets direktiv 93/12/EEG inte av definitionen av dieselbrännolja i svaveldirektivet. På motsvarande sätt som i den gällande förordningen omfattas ovan nämnda bränslen inte av den föreslagna förordningens tillämpningsområde enligt 1 § 2 mom. 5 punkten i förordningen.

Definitionen av tung brännolja i 2 § 18 punkten i lagen om punktskatt på flytande bränslen motsvarar till sitt innehåll (ordalydelsen avviker) definitionen av tung eldningsolja i artikel 2 a i svaveldirektivet. Enligt svaveldirektivet avses med tung eldningsolja

- i) alla petroleumbaserade flytande bränslen, exklusive marina bränslen, som omfattas av KN-nummer 2710 19 51–2710 19 68, 2710 20 31, 2710 20 35 eller 2710 20 39, eller
- ii) alla petroleumbaserade flytande bränslen andra än dieselbrännolja enligt definitionen i led b och andra än marina bränslen enligt definitionen i leden c, d och e, som på grund av sina destillationsgränser tillhör kategorin tunga oljor avsedda för användning som bränsle och som till mindre än 65 volymprocent (inklusive förluster) destillerar vid 250 °C enligt ASTM D86-metoden. Om destillationen inte kan fastställas med ASTM D86-metoden klassas petroleumprodukten likaledes som tung eldningsolja.

Kommissionen har antagit genomförandeförordningen (EU) 2021/1832 om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan. Enligt genomförandeförordningen motsvarar ISO 3405-metoden ASTM D86-metoden. Detta tillämpas också vid genomförandet av den förordning som föreslås i Finland.

Det är inte längre nödvändigt att i den föreslagna förordningen i enlighet med 2 § 1 mom. 3 punkten i den gällande förordningen föreskriva om utsläppande på marknaden, eftersom det i svaveldirektivet endast gäller marina bränslen som inte omfattas av denna förordning. Dessutom är 2 § 2 mom. i den gällande förordningen inte längre nödvändig, eftersom definitionen av tung brännolja i sin helhet ingår i 1 mom 2 punkten.

3 §. *Svavelhalten i tung brännolja.* Den föreslagna paragrafen grundar sig på artikel 3 i svaveldirektivet och motsvarar 3 § i den gällande förordningen.

I 2 mom. 1 punkten i paragrafen ersätts den gällande förordningens föråldrade hänvisning till statsrådets förordning om begränsning av utsläpp från förbränningsanläggningar (96/2013) med en hänvisning till den gällande statsrådsförordningen om begränsning av utsläpp från stora förbränningsanläggningar (936/2014). Hänvisningen enligt vilken statsrådets förordning om begränsning av utsläpp av svaveldi-

oxid och kväveoxider samt partikelutsläpp från förbränningsanläggningar och gasturbiner med en bränsleeffekt på minst 50 megawatt (1017/2002) tillämpas fram till den 31 december 2015 stryks som föråldrad. Till 2 mom. 2 och 3 punkterna fogas ett preciserande omnämnande av torr bas. Tillägget grundar sig på artikel 3.3 i svaveldirektivet. I 2 mom. 4 punkten ersätts den gällande förordningens föråldrade hänvisning till statsrådets förordning om miljöskydds krav för energiproducerande enheter med en bränsleeffekt som understiger 50 megawatt (750/2013) med en hänvisning till den gällande statsrådsförordningen om miljöskydds krav för medelstora energiproducerande enheter och energiproducerande anläggningar (1065/2017).

Om det i miljötillståndet för en stor förbränningsanläggning som iakttar förordning 936/2014 eller en medelstor energiproducerande enhet som iakttar förordning 1065/2017 bestäms utsläppsgränsvärden för svaveldioxid som är strängare än vad som föreskrivs i den förordning som ska iakttas, anses anläggningen i fråga fortfarande vara en sådan anläggning som avses i 2 mom. 1 eller 4 punkten i paragrafen.

En förbränningsanläggning som använder tung brännolja och för vilken det till exempel på grund av liten bränsleeffekt eller på grund av att den årliga användningstiden är liten inte har föreskrivits eller i miljötillståndet bestämts utsläppsgränsvärden för svaveldioxid är inte en sådan förbränningsanläggning som avses i paragrafens 2 mom. Då ska förbränningsanläggningen iakttas den maximala svavelhalten för tung brännolja som anges i 1 mom.

4 §. *Svavelhalten i lätt brännolja.* Den föreslagna paragrafen grundar sig på artikel 4 i svaveldirektivet och motsvarar i sak 4 § i den gällande förordningen.

5 §. *Beviljande av undantag.* I den föreslagna paragrafen föreskrivs om beviljande av undantag från de krav som föreskrivs i förordningen. Bestämmelsen grundar sig på artikel 12 i svaveldirektivet och motsvarar med vissa ändringar 5 § i den gällande förordningen. Jämfört med den gällande förordningen stryks från paragrafen och dess rubrik omnämmandet av miljöministeriet som den aktör som beviljar undantag, eftersom det redan föreskrivs om detta i 218 § 1 mom. i miljöskyddslagen. Dessutom hänvisar paragrafen i fortsättningen till den gällande miljöskyddslagen, och hänvisningarna till EU-bestämmelserna stryks som onödiga.

6 §. *Bestämningsmetoder.* Den föreslagna paragrafen grundar sig på artikel 13.3 i svaveldirektivet och motsvarar i sak 6 § i den gällande förordningen. Namnet på standarden EN ISO 14596 (2007) som anges i denna bestämmelse uppdateras genom att Pr-märkningen stryks som föråldrad. De senaste versionerna av standarderna ska användas. För att fastställa den maximala svavelhalten i tung brännolja och lätt brännolja kan även andra CEN-standarder användas eller, om CEN-standarder saknas, ISO-standarder, nationella standarder eller andra internationella standarder vars användning säkerställer att det tillhandahålls motsvarande vetenskaplig information som genom användningen av de standarder som nämns i paragrafen.

7 §. *Tillsyn.* I den föreslagna paragrafen föreskrivs om tillsyn över förordningen. Bestämmelsen baserar sig på artikel 13.1 i svaveldirektivet. I förhållande till bestämmelserna i den gällande förordningen ändras den föreslagna förordningen genom att den gällande förordningens 7 och 8 § sammanslås och tillsynsbestämmelserna preciseras.

Enligt paragrafens *1 mom.* är i fortsättningen i statsrådsförordningen avsedd behörig myndighet Finlands miljöcentral, som övervakar efterlevnaden av förordningen och lämnar uppgifter om de analyserade bränsleprov som avses i denna förordning till Europeiska kommissionen. I fortsättningen ansvarar Finlands miljöcentral för att medlemsstaternas skyldighet enligt artikel 14.1 i svaveldirektivet att senast den 30 juni varje år lämna en rapport till kommissionen över föregående kalenderår genomförs. Dessutom är Finlands miljöcentral behörig myndighet om det upptäcks att de i förordningen avsedda gränsvärdena för svavelhalten överskrids.

I *2 mom.* i den föreslagna paragrafen föreskrivs det om Tullens uppgifter. Tullens uppgifter förblir oförändrade. Tullen har till uppgift att utarbeta provtagningsplaner för i denna förordning avsedd tung brännolja och lätt brännolja så att provtagningen är tillräckligt representativ. Dessutom ska Tullen ordna provtagning och ta en representativ mängd prover från lager och distributionsstationer samt analysera svavelhalten i proverna. Tullen lämnar uppgifter om resultaten till Finlands miljöcentral. Tullen fungerar inte längre i framtiden som tillsynsmyndighet enligt denna förordning men när det gäller provtagning och övervakning har Tullen en roll i tillsynen enligt denna förordning.

Enligt artikel 13.1 i svaveldirektivet ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att genom stickprov kontrollera att svavelhalten i de bränslen som används uppfyller kraven i direktivet. Tullens provtagning kan anses vara en tillräcklig åtgärd för att uppfylla kraven i artikel 13.1 i svaveldirektivet. I paragrafen stryks därför skyldigheten i 7 § i den gällande förordningen för tillverkare och importörer av lätt brännolja och tung brännolja att årligen upprätta och lämna till miljöministeriet en redogörelse över mängderna brännolja som släppts ut på marknaden och om brännoljornas svavelhalter samt om skyldigheterna för dem som idkar verksamhet som kräver miljötillstånd att till närings-, trafik- och miljöcentralen anmäla den årliga mängden använd tung brännolja och dess svavelhalt. Ovan nämnda krav grundar sig inte på svaveldirektivets bestämmelser och anses inte längre vara ändamålsenliga vid övervakningen av efterlevnaden av förordningen. Bestämmelser om årsrapporteringen av miljötillståndspliktig verksamhet, inklusive rapportering om mängden och kvaliteten på de bränslen som används, finns i miljötillstånden för verksamheten.

I den föreslagna paragrafen är det inte heller längre nödvändigt att i enlighet med 8 § i den gällande förordningen föreskriva om att provtagningen inleds den dag det tillämpliga gränsvärdet för maximal svavelhalt i bränslet träder i kraft. Gränsvärdena för i förordningen avsedd maximal svavelhalt är redan i kraft.

8 §. *Ikraftträdande.* Det föreslås att förordning träder i kraft den xx xxxx 202x.

4 FÖRSLAGETS KONSEKVENSER

Förslaget uppdaterar, och förtydligar därmed, den nationella lagstiftningen om svavelhalten i tung brännolja och lätt brännolja. Förslaget minskar den administrativa bördan för tillverkare och importörer av tung brännolja och lätt brännolja eftersom det i den föreslagna förordningen inte längre föreskrivs någon skyldighet för dem att lämna till miljöministeriet en redogörelse över mängderna brännolja som släppts ut på marknaden i Finland under föregående år och över brännoljornas svavelhalt. Förslaget förtydligar och delvis minskar den administrativa bördan för dem som idkar

miljötillståndspliktig verksamhet eftersom det i den föreslagna förordningen inte längre föreskrivs någon skyldighet för dem att till närings-, trafik- och miljöcentralen anmäla den årliga mängden använd tung brännolja och dess svavelhalt. I fortsättningen ska verksamhetsutövarna anmäla mängden tung brännolja och svavelhalten i den enbart på det sätt som anges i miljötillståndet. Förslaget förtydligar myndigheternas roller eftersom NTM-centralernas uppgifter stryks från den föreslagna förordningen.

En ny uppgift är anvisningen av den i förordningen avsedda behöriga myndighetens uppgifter till Finlands miljöcentral. I sin helhet bedöms myndighetsuppgiften vara mycket småskalig. Den behöriga myndigheten har till uppgift att övervaka efterlevnaden av förordningen och vid behov vidta åtgärder om förordningen inte iakttas. Finlands miljöcentral bör vidta åtgärder till exempel om Tullens provtagning visar att den tillåtna maximala svavelhalten i tung brännolja eller lätt brännolja har överskridits. Sådana överskridningar av den maximala halten anses dock vara mycket sällsynta. Skyldigheten att lämna uppgifter till Europeiska kommissionen, som föreskrivs för Finlands miljöcentral, beräknas kräva en arbetsinsats på ungefär ett dagsverken per år. I Tullens uppgifter eller arbetsmängd förväntas inga ändringar. Tullen ansvarar fortfarande för utarbetandet av en provtagningsplan för bränslen samt för provtagningen och analysen av proverna. Det har inte föreskrivits om upprättande av en provtagningsplan tidigare. Tullen har redan 2003 anvisats finansiering för skötseln av dessa uppgifter. Finlands miljöcentral och Tullen ska i fortsättningen samarbeta för att säkerställa att de uppgifter som avses i denna förordning sköts på ett ändamålsenligt sätt.

Förslaget bedöms inte ha några konsekvenser för miljön. De tillåtna svavelhalterna i tung brännolja och lätt brännolja ändras inte.

Förslaget bedöms inte ha några betydande ekonomiska konsekvenser eller andra samhällsliga konsekvenser.

5 BEREDNINGEN AV FÖRSLAGET

Förslaget har beretts som tjänsteuppdrag vid miljöministeriet.

Förslaget till förordning var på remiss xx.xx.2022–xx.xx.2022 och xx yttranden lämnades in. Enligt remissvaren...

6 FÖRORDNINGENS IKRAFTTRÄDANDE

Förordningen föreslås träda i kraft i november 2022.